

дало поштовх для розвитку підприємницької діяльності в галузі надання медичних послуг. В цьому контексті суттєво зростає необхідність підвищення якості вищої професійної освіти майбутніх лікарів, формування у них підприємницької компетентності. Це завдання вимагає внесення на засадах компетентнісного підходу коректив до основних освітніх компонентів їх професійної підготовки.

УДК 005.52:330.341.1(477)-047.44

А.І. Романюк

Хмельницький національний університет

АНАЛІЗ ПІДХОДІВ ДО ОЦІНЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНОГО ПОТЕНЦІАЛУ РЕГІОНУ

A.I. Romaniuk

ANALYSIS OF APPROACHES FOR ASSESSING REGION'S INNOVATIVE CAPACITY

Стратегічною метою управління розвитком будь-якого регіону є забезпечення стійкого довгострокового економічного зростання. В значній мірі це забезпечується інтенсифікацією інноваційної діяльності внаслідок технологічного та інтелектуального розвитку регіону.

Важливу роль у визначенні стану та рівня інноваційного розвитку відіграє оцінювання інноваційного потенціалу, що визначає широке коло можливостей використання виробничою та організаційною системою інноваційних ресурсів. Він характеризує міру і якість сукупної здатності елементів, підсистем, процесів, явищ, що знаходяться чи відбуваються в його межах, до інновацій, якими визначаються потенційні можливості працездатного населення за участю в суспільно корисній діяльності при даному розвитку продуктивних сил і ступені зрілості суспільних, насамперед, економічних відносин; це надзвичайно важливий інтегральний показник рівня розвитку і можливостей креативної діяльності головної продуктивної сили суспільства [1].

Для оцінювання інноваційного потенціалу регіону необхідно врахувати наявність інноваційних ресурсів, інноваційне середовище, а також кінцеві результати реалізації існуючих можливостей у сфері інноваційної діяльності.

У сучасній науковій літературі пропонується значна кількість різноманітних підходів до оцінювання інноваційного потенціалу на мікро-, мезо- та макрорівні. Більшість з них свідчить про необхідність комплексного проведення оцінювання. Варто відмітити, що на сьогоднішній день не сформовано загальний підхід щодо обґрунтування методів та критеріїв оцінки інноваційного потенціалу регіону. Разом з тим більшість дослідників схиляється до думки щодо використання узагальненого показника для вирішення такого завдання [1-4].

Зокрема, О.А. Біловодська, О.Ф. Грищенко наголошують на тому, що при оцінці інноваційного потенціалу регіону слід використовувати не одиничні, а

комплексні індекси, які враховують взаємозв'язки і взаємозалежність його складових елементів. Інноваційний потенціал регіону розглядається дослідниками як функція, що залежить від двох факторів: коефіцієнта інноваційної сприйнятливості регіону (частки витрат на інноваційну діяльність в загальному обсязі ресурсного забезпечення) та коефіцієнта інноваційної результативності регіону, який визначається із врахуванням масштабів виробництва інноваційної продукції, рівня сприйнятливості нової продукції регіоном, рівня завантаженості інноваційної сфери регіону експортованими інноваціями та рівня самостійності інноваційної сфери регіону [5, с. 250].

В роботі О. Б. Жихор та Т. М. Куценко вводиться поняття наявного інноваційного потенціалу, який запропоновано оцінювати п'ятьма частковими індексами: інтелектуального капіталу, забезпеченості кадрами, фінансової забезпеченості, інноваційної інфраструктури, матеріально-технічного оснащення. Інтегральний індекс такого потенціалу як нелінійна згортка визначених часткових показників [1, с.55].

Аналогічний підхід представлено в дослідженні П.М. Григорука та Н.А Хрущ. Ними виділено три групи часткових показників, що відображають складові інноваційного потенціалу. Узагальнений показник будується у вигляді блочної згортки: на першому етапі використовується адитивна згортка, а на другому – метод відстаней [3, с.118-119].

В роботі Т.В. Уманець та О.В. Лучакової також запропоновано блочну згортку часткових показників, однак вони обґрунтовують мультиплікативний вигляд такої згортки [4, с. 266].

Запропонований в роботі [5] підхід до побудови узагальненого показника інноваційного потенціалу ґрунтується на використанні методу головних компонент, який дозволяє при аналізі причинно-наслідкових зв'язків із сукупності елементарних ознак виявити приховані загальні характеристики вищого порядку. При цьому головні компоненти виконують роль інтегральних показників окремих частин інноваційного потенціалу регіону.

Таким чином, оцінювання інноваційного потенціалу, враховуючи його складність та комплексність, доцільно здійснювати за допомогою інтегрального показника.

Література:

4. Жихор О. Б. Оцінка потенціалу інноваційного розвитку регіону / О. Б. Жихор, Т. М. Куценко // Економіка розвитку. – 2011. – №3(59). – С. 52-58.
5. Біловодська О.А. Формування маркетингових критеріїв щодо оцінки інноваційного потенціалу регіону / О.А. Біловодська, О.Ф. Грищенко // Механізм регулювання економіки. – 2009. – №4 (Т2). – С. 246-256.
6. Григорука П.М. Інтегральне оцінювання рівня та динаміки інноваційного потенціалу регіону / П. М. Григорука, Н.А. Хрущ // Маркетинг і менеджмент інновацій. – 2016. – №3. – С. 109-129.

7. Уманець Т.В. система індикаторів оцінки інноваційного розвитку: регіональний аспект / Т.В. Уманець, О.В. Лучакова // Вісник Національного університету «Львівська політехніка». – 2010. – № 684. – С. 240-268.

8. Амосенок Э.П. Интегральная оценка инновационного потенциала регионов России / Э.П. Амосенок, В.А. Бажанов // Регион: экономика и социология. – 2006. – № 2. – С. 134-145.

УДК

О. Сиротюк

М.Я. Вірт, к.е.н., доцент

Львівський торговельно-економічний університет

УПРАВЛІННЯ ФІНАНСОВИМИ РЕЗУЛЬТАТАМИ ПІДПРИЄМСТВА

О. Syrotiuk,

M.Y. Wirth, Ph.D., Assoc. Prof.

ENTERPRISE FINANCIAL RESULTS

В умовах ринкової економіки ефективність діяльності підприємств у довгостроковому періоді, високі темпи розвитку, підвищення конкурентоздатності в значній мірі визначаються плануванням роботи підприємства у фінансовому вираженні, тому що різні напрямки діяльності бізнесу вимірюються загальним мірилом – грошима. Світ твердої конкуренції вимагає гнучкості і пристосування як у плануванні, так і у практичній діяльності.

Кожне підприємство в умовах ринкової економіки бажає вести беззбиткову діяльність, покривати свої витрати власними доходами та отримувати прибуток. Головною метою функціонування підприємства, як суб'єкта ринку є отримання прибутку для задоволення соціальних та економічних інтересів членів трудового колективу та інтересів власника майна підприємства.

В рамках управління фінансовими результатами підприємства, забезпечення ефективного фінансового результату (прибутку) складає одну з ключових позицій. Тому він завжди був і залишиться об'єктом постійних досліджень. Так фінансовий результат дає можливість встановити взаємозв'язок між усіма іншими економічними показниками та узагальнити результати діяльності підприємства.

Для ефективного управління фінансовими результатами необхідно побудувати економічний механізм управління фінансовими результатами господарської діяльності у рамках загальної системи управління промисловим підприємством.

В умовах ринкової економіки діяльність суб'єктів господарювання спрямована на отримання максимально можливої економічної вигоди, що знаходить свій прояв у фінансових результатах. Останній відображає всі сторони діяльності підприємства – рівень його технологій та організації